

„Tas, kurš ir ieguldījis pūles, vienmēr ir efektīvāks par to, kurš to nav darījis.”

Ja jums dažos vārdos būtu jāturpina teikums „Grigorijam Rozentālam ir...”, ko jūs teiktu?

- **Arnis Pēteris Rozentāls,** dēls:
„Suits. Katoļticīgs. Ar dabu un mežu sirdi.”
- **Juris Lipsnis,** domubiedrs:
„Grigorijam piemīt divas īpašības, kuru kombinācija viņu atšķir no citiem. Pirmkārt, tā ir izteiktā mērķtiecība, otrkārt – viņš spēj redzēt daudz tālāk nekā lielākais vairums cilvēku. Es teiktu – Grigorijam saskata mērķus, kas atrodas, tēlaini izsakoties, aiz kalna vai ceļa pagrieziena, un neatlaidīgi dara visu, lai tos sasniegtu, bieži vien izvēloties arī visai neierastus līdzekļus. Daudzi citi redzēs tikai šo kalnu vai līkumu un nespēs saprast, kāpēc gan jāiet tālāk.”
- **Andris Vasiļevskis,** domubiedrs:
„Cilvēks, kurš apveltīts ar ļoti asu un skaidru domāšanu. To varu teikt pēc visiem mūsu kopīgajiem pasākumiem laikā, kad biju suits un kad tika bīdīts, lai suitu kultūrtelpa iegūtu UNESCO statusu. Viņš māk atsijāt lieko un paturēt tikai to, kas patiešām ir vērtīgs. Emocijas nodalot, iet uz mērķi.”

tādā vidē, kur visapkārt, kur vien studentu pilsētiņā redzi, visi mācās. Guļ zālītē, sēž kafējnīcā vai uz soliņa un lasa grāmatu. Pašam par mācībām maksājot, tā ir milzīga nauda, visi cenšas, cik spēj. Ikviens apzinās, ka tiks darīts viss, lai neiedotu Džordža Taunas diplomu kādam, kas to nav pelnījis. Tur katru gadu no klases noteiktu daļu studentu, kuriem zemāki rezultāti, izmet. Nemitīgi ir jāspēj noturēties augšgalā. Tas lielais spiediens liek iespringt. Sistēma veidota tā, lai tie, kam ir potenciāls, kļūst par izcilībām. Tur apmāca visus ASV vēstniekus, pirms sūta uz citu valsti. Viena no atziņām, ko tur guvu, ka vienmēr ir jādara mājas darbs. To man pateica kāds pasniedzējs. Ja to ievēro, tad rezultāts ir. Ļoti vērtīga lieta. Tas, kurš ir ieguldījis pūles, vienmēr ir efektīvāks par to, kurš to nav darījis.

Kas notika, kad atgriezāties no Amerikas?
Pabeidzu Latvijas Universitāti un mēģināju dabūt darbu. Radio

Grigorijam Rozentālam studiju laikā Viskonsinas Universitātē kopā ar istabas biedru, ASV dzīvojošo laosieti.

2011. gadā Grigorijam Rozentālam toreizējais Valsts prezidents Valdis Zatlers pasniedz Triju Zvaigžņu ordeni.

2018. gadā Grigorijam Rozentālam ar dēlu Arni Pēteri Rozentālu nofotografējušies Ukrainā pie Galaganu muižas, ko savulaik cēluši viņu dzimtas pārstāvji.

dzirdēju, ka valdībai ir iecere būvēt lielu celulozes fabriku. Veido projekta grupu, kuru vada Arnis Treimanis. Viņš mani paņēma darbā, izgāju cauri investoru meklēšanas fāzei, vienlaikus strādāju vēl vienā darba grupā, kas rakstīja Ministru kabinetam (MK) pamatojumu akciju sabiedrības *Latvijas Valsts meži* (LVM) izveidei. Bijām četri cilvēki, manā pārziņā bija uzrakstīt ekonomisko pamatojumu LVM izveidei, lai MK varētu pieņemt lēmumu sadalīt Valsts meža dienestu un nodalīt komercfunkcijas. Pusgadu strādāju LVM. Kad izveidojās projekta grupa Latvijas valstij kopā ar Zviedrijas kooperatīviem *Sedra* un *Mecolito*, izveidoja a/s *Baltic Pulp*. Direktors bija no Somijas, bet es viņa palīgs. Diemžēl 2005. gadā šis projekts tika politiski izgāzts. Tika parakstīts dokuments, ka tas

balināšanas metodes, ko gribēja izmantot investori, netiks atļautas. Tad bija dīvainā sajūta, ka esi daudz no sava mūža intensīvi strādājis, investori projektā ieguldīja ap pieciem miljoniem latu un to visu vajadzēja norakstīt. Projekts nebija veiksmīgs. Gribētu teikt, ka tāpēc, ka investori nebija gatavi iet aplinkus ceļus. Pieredzi guvu fantastisku, strādājot ar ļoti augsta līmeņa darbiniekiem no abiem kooperatīviem.

Kā tālāk veidojās jūsu karjera?

Biju bez darba, apjautājos, vai nevaru ko darīt Ventspilī, lai varētu dzīvot Alsungā un izbraukāt uz darbu. Nonācu Ventspils Brīvostas pārvaldē. Četrus gadus biju pārvaldnieka palīgs – projektu vadītājs. Mēģināju iespējamus investorus pārliecināt, ka Ventspils ir istā vieta

investīcijām.

Un kā kļuvāt par Alsungas novada domes priekšsēdi?

2005. gadā mēģināju realizēt pilnīgi traku ideju – uzrakstīt sarakstu vēlēšanām. Kļuva par deputātu, tā lieta mani ieinteresēja. Politika jau ievēl. 2009. gadā vēlreiz kandidēju un nonācu līdz Alsungas novada domes vadīšanai. Tas bija interesants laiks. Likvidējās rajona padome, bija jāpārņem dažādas funkcijas. Mums bija diezgan liels kašķis ar Kuldīgu, jo viņi gribēja mūs pievienot reformā, bet mēs pretojāmies, izjutām, ka mums visādi mēģina ieriebt. Plus vēl bija lielā ekonomiskā krīze, tas nozīmē, ka bija jāievieš visādi taupības pasākumi. Tas laiks bija traks. Bija darītas dažādas lietas, un ik pa laikam pieķēru sevi pie domas, kā tas būtu, ja vadītu kolektīvu. Projektos, uzņēmumos biju bijis numur divi, un tad nav tā atbildība, kas ir tad, ja esi numur viens. Šis bija mans pirmais vadošais darbs, kas arī bija viena no papildu motivācijām, kāpēc gribēju mēģināt kandidēt. Pēc vēlēšanām aizej uz darbu, un ir jāvada 160 cilvēku pašvaldības darbinieku kolektīvs. Tas bija izaicinājums, bet nekas neizdarāms. Bija interesanti. Vadītājam ir jāspēj tikt galā ar atbildību un to, ka rodas nedraugi. Šobrīd esmu deputāts, bet pamatdarbs ir kooperatīvā.

Kā radās ideja dibināt kooperatīvo sabiedrību *Mežsaimnieks*, kam esat vadītājs?

90. gadu vidū atguvām šo īpašumu. Padomju laikā zeme bija apaugusi ar mežu, ko pamazām sākām apsaimniekot, daudz no tā nesaprotot, bet darot, kļūdoties, mēģinot citādāk. Izejot tam cauri, apzinoties, kā privātos krāpj un māna, jo uzņēmēji ir dažādi. Īpaši 90. gados bija dažādi. Apzinājos, ka kaut ko vajag darīt, lai meža īpašnieks nebūtu tāds izmantojams objekts. Braucu, skatījos, kā Skandināvijā mazie meža īpašnieki apvienojas kooperatīvos, un nolēmu, ka arī Latvijā var tādu izveidot.

Līdzās politikai manī kādus desmit gadus gruzdēja šī ideja, līdz 2011. gada beigās sadūšojos, atradu vēl dažus trakos, kas gatavi iesaistīties, jo tā bija traka ideja tam laikam. Pirms tam Latvijā bija bijis viens mēģinājums, un tas beidzās ar bankrotu. Līdz ar to mežu īpašniekiem bija saglabājušās sliktas atmiņas par šādu modeli. 2012. gadā reģistrējām uzņēmumu. 2013. gadā mani vairs neievēlēja par domes deputātu, un es pilnvērtīgi pieķēros šīs organizācijas vadībai.

Tā soli pa solim no nekā vietā, kura skaitās lauki un it kā neperspektīva teritorija, izveidojām uzņēmumu, kuram pagājušajā gadā apgrozījums bija 7,25 mil-

joni eiro. Kooperatīvā ir ap 650 biedriem, starp diviem un trim procentiem Latvijā privātajos mežos nozāģētā iet caur mūsu uzņēmumu. Mums ir biroji četrās vietās. Ar 2018. gada rādītājiem mēs jau iekļuvām Latvijas 100 lielāko ar meža nozari saistīto uzņēmumu sarakstā.

Kas ir jūsu ģimene?

Blakus mājā dzīvo mamma, bet dēls Arnis Pēteris dzīvo Rīgā. Viņš šogad pabeidza vidusskolu, un nu jāizlemj, kur mācīties tālāk. Bija doma, ka varētu mācīties ārpus Latvijas, bet Covid-19 plānus pamainīja.

Vai jums ir kādi vaļasprieki?

Neskaitot tādas brīvā laika aktivitātes kā, piemēram, suitu parlaments vai cīņa ar novada reformu, ir viens banāls hobijs. Kāpēc banāls? Jo tā ir ceļošana, ko gandrīz visi uzskata par savu vaļasprieku. Bet, jā, arī man tas ir.

Man patīk apceļot eksotiskas valstis. Piemēram, 1995. gadā biju sakrājis 700 latu un izdomāju, ka par tiem gribu pārbraukt pāri Āzijai. Maršruts bija Rīga – Maskava – Soči. Turcijā iesprūdu, jo irāņi kādu laiku man nedeava vīzas. Tad cauri Pakistānai, Indijai iebraucu Nepālā, tiku pāri Birmai uz Taizemi un tad saprata, ka par pēdējiem grašiem jānopērk aviobiļete, lai tieku atpakaļ. Lētākā biļete, ko varēju dabūt, bija līdz Rumānijai. Kad nonācu Bukarestē, man vairs vispār gandrīz naudas nebija. Par pašiem pēdējiem grašiem aizbraucu līdz Rumānijas – Ungārijas robežai un gāju skatīties, vai nav kāda latviešu mašīna. Bija viena kravas mašīna. Lūdzu, vai nevar atvest līdz Latvijai. Šoferis paņēma. Pirms tam biju ceļojis pa Meksiku un Centrālameriku un biju nonācis pie atziņas, ka pēc dažiem mēnešiem emocijas un detaļas jau ir aizmirstas. Tādēļ šajā ceļojumā rakstīju dienasgrāmatu. Kad pārbraucu mājās, grāmatnīcā paskatījos, kuras izdevniecības drukā par ceļošanu, savādīgu dienasgrāmatas tekstu datorā un piedāvāju *Jumavai*. Viņi izdeva manu pirmo grāmatu *Vienatnē pāri Āzijai*. Otru grāmatu *Āzija ar suitu acīm* izdeva pēc kolosālās valsts Birmas apceļošanas. Ceļojū joprojām šad un tad, man patīk pats process, bet ceļojuma piezīmes gan vairs neesmu rakstījis.

Otrs hobijs ir vēsture. Trīs gadus rakstu grāmatu, kas nav domāta publicēšanai, bet manai dzimtai. Mēs šeit dzīvojam piektajā paaudzē, un apziņa par to rada īpašu sajūtu. Man šķiet svarīgi piefiksēt, kā te ir šodien, kā bijis agrāk. Interese par vēsturi man droši vien pielipusi no vec-tēva. Viņam bija liela bibliotēka, viņš bija nasks grāmatu lasītājs.

„Soli pa solim no nekā vietā, kura skaitās lauki un it kā neperspektīva teritorija, izveidojām uzņēmumu, kam pagājušajā gadā apgrozījums bija 7,25 miljoni eiro.”